

Мій син малий сидів без хліба...

Мій син малий сидів без хліба тижнів
два:

Всі сухарі давно погризли до останку.

І не могла збагнуть маленька голова,

Що холод завжди найлютіший на
світанку;

І що без мук не родяться життя нові;

Що, за нове, за краще можна й
постраждати,—

Це не вкладалося в дитячій голові,

І часто квилив син: «Я їсти хочу, тату»...

Та ось до нас на постій німець став —

Юнак — не вище унтер-офіцера в чині.

Одружений недавно, діток ще не мав:

Листи до Ляйпцігу щодня писав
дружині.

Малого мови він ніяк не розумів,

Та й мало там чого дитя голосить?!

Та от — солдат німецький з перших уже
днів

Додому пайку хліба став приносити:

Маленьку пайку. Бо війна — вина

всьому...

Приносить, лагідно погляне на

хлопчину,

Багато з пайки радо одітне йому,

Й собі потрібну залишить частину.

А перед тим іще, як саме одітнуть,

Ножем одміряє, почавши... з середини,

Та й посуває ніж — все далі й далі

в кут,

Лишаючи все більше й більше для

хлопчини...

Я часто бачив це. Хотілося ридать:

Війна. Руїни. Кров. Світ знов — лише

туманність...

Забігти безвісті! Чи — німця цілувать?

І — не за хліб! А — за дитину,

за — людяність!!